

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 9 (136)
вересень 2024 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

«Хліб – всьому голова», – говорить давнє українське прислів'я. Без хліба та води немає життя. Якщо не вродить нива, то в країні буде голод, а це велике горе, яке забирає людські життя та спустошує землю. Ми зараз переживаємо війну, коли гинуть тисячі людей та руйнується усе навколо. Але, як свідчать люди похилого віку, які пройшли на своєму життєвому шляху і війну, і голод, і тоталітарний режим, то голод ще страшніший за війну, бо від нього нікуди не сховаєшся, не поїдеш, він не минає жодної душі. Також ми маємо багато свідчень наших земляків, які пережили російську окупацію, пережили нестачу їжі і навіть води. Більш за все їм у той час хотілося хліба – свіжого, духмяного, щойно вийнятого з печі. Я пам'ятаю також дитячі спогади моєї матері, яка пережила голодні повоєнні роки. Мама розповідала, що їй здавалося – вона ніколи не зможе наїстися вдосталь хліба, хоча були інші харчі, та хотілося саме хліба.

Посеред воєнного лихоліття Бог не залишив нас Своєю милістю, благословивши нашу землю хлібною опорою – щедрими дарами українських нив. Особисто для мене нинішній урожай – це велике Боже чудо. На Вінниччині цього року випало дуже мало опадів. Але, незважаючи на значну нестачу вологи, ми маємо добрий урожай як зернових, так і овочевих культур. На наших городах чудово вродили навіть кавуни. Я вбачаю в цьому велике свідчення Божої милості та підтримки, що Він нас не залишив, не відвернувся від нас. Потрібно лише, щоб ми не відверталися від Нього, не зневірилися, не були невдячними. «Заклич до Мене – і Я відповім тобі, покажу тобі велике і недоступне, чого ти не знаєш.» (Єр. 33:3), – навчав Господь у Старому Заповіті. Якщо у стародавні часи Бог спонукав людей шукати Його, закликати Його ім'я, то тим більше у наш час, коли нам явилася спасаюча Божа благодать в Його Сині

ХЛІБ ЖИТТЯ

Ісусі Христі, нам потрібно шукати лиця Божого. Адже за Богом діло ніколи не стане, бо Він є Святий і Вірний.

У багатьох країнах прийнято відзначати свято на честь збору врожаю – День подяки або Свято жнив. Хоча святкування Дня подяки найбільш популярне в США та Канаді, подібні свята відзначаються також і в інших країнах. У деяких – як державне свято, в інших – як народна традиція. В Україні День подяки або Свято жнив прийнято щороку відзначати у вересні – жовтні церковними громадами. Збираючись разом, християни дякують Богу за щедрий урожай родючих українських земель. Раніше пропонували ввести це свято і на державному рівні, щоб сформувати в українському суспільстві

таку важливу рису як вдячність. Але Слово Боже ось уже два тисячоліття навчає нас бути вдячними Богу за все, що маємо. Тому християни, які досліджують та вивчають Писання, завжди приносять подяку Богу у своїх молитвах. В усім відомій Господній молитві «Отче наш» ми звертаємося до Бога із словами: «Хліб наш щоденний дай нам сьогодні» (Мт. 6:11). Саме Бог посилав нам хліб і все необхідне, тому і дякувати ми маємо Йому. І це стосується не тільки часів достатку та благополуччя, але і днів неволі: «За все дякуйте, бо така є воля Божа в Христі Ісусі про вас.» (Сол.:18). Як можна дякувати, коли біда? За що? За Те, що Бог із тобою, і саме Він допомагає тобі проходити земні випробування. Спочатку Він пройшов їх Сам, перебуваючи на землі в людському тілі. Він зазнав і голод, і спрагу, і переслідування, і несправедливий суд, а по-

тім був розп'ятий на хресті та пережив нелюдські страждання. Якщо порівняти із тим, що переживаємо ми у світі, то нас може торкатись тільки невелика частина того, що пройшов Спаситель.

Переживаючи лихоліття війни, ми багато в чому змінили свої погляди. Зараз, коли в тебе запитують про твої справи, чи все добре, то у відповідь висловлюєш подяку Богові за життя, здоров'я, неушкоджене житло та щоденну їжу. Із початком війни в Україні ми передивилися свої життєві цінності, змінили пріоритети. Ми оцінили, що таке мир, про який раніше чули тільки у лозунгах. Ми зрозуміли,

Ісус сказав: «Я хліб життя!»
(Івана 6:48).

що нам для простого людського щастя насправді потрібно не так уже й багато – мирне небо над головою та що-

денний хліб.

Ми часто бажаємо один одному, щоб у нас завжди був хліб і «до хліба», і вже багато десятиліть все це маємо на нашій землі по милості Божій. Але Слово Боже навчає нас дбати не тільки про щоденний хліб, але і про хліб духовний, яким являється Божий Син: «Бо Божий хліб є Той, Хто сходить з неба і життя дає світові. Вони ж казали до Нього: «Господи, давай нам всякого часу такий хліб!» А Ісус відповів їм: Я- хліб життя, хто приходить до Мене, той не голодуватиме, а хто вірує в Мене – не прагнущиме ніколи!» (Ів.6:33–35). Так само як без фізичного хліба немає життя на землі, так і без духовного хліба немає духовного життя. Ми створені за образом і подобою Божою, тому маємо дух, душу і тіло. Щоб жити у тілі, нам потрібна ті-

лесна їжа, тому Бог благословляє наші ниви, щоб на них зростало усіляке збіжжя, яке ми сіємо для нашої поживи. Хлібороб робить свою частину роботи – оре та засіває поле, а Бог дає дощ, тепло і сонце, щоб посіяне зійшло і принесло плід. А для нашої душі потрібна духовна їжа. Нею являється Слово Боже, дане нам через Ісуса Христа, так стверджував Господь: «А Ісус відповів: «Написано: Не хлібом самим житиме людина, а кожним словом, що виходить із уст Божих» (Мт. 4:4). Тут іде мова вже не про тілесне життя, а про життя духовне, тобто вічне життя, яке дає нам Бог через віру в Його Сина. Саме Тому Христос і є для нас хлібом життя, життя вічного.

Осінь – це чудовий час висловити вдячність Богу за все, що ми маємо. Свято подяки нагадує нам про важливість співчуття, підтримки і допомоги іншим. Поєднуючи історію та традиції, в усьому світі воно залишається світлим днем добра та щедрості. Бог є люблячий і щедрий, тому Він очікує щедрості від нас. Щоб ми були щедрими на всяке добре діло, щоб були завжди готовими поділитися тим, що маємо, із ближнім, із тим, хто в нужді. Це – стародавня заповідь, яка є актуальною для всіх Божих людей і сьогодні: «Розділи з голодним свій хліб, а бідних, які без даху, введи у свій дім. Якщо побачиш нагого, зодягни, і не погордуй родичем з твого потомства» (Іс. 58:7). Бог очікує нашої вдячності Йому не тільки на словах, але в першу чергу у нашому серці. Така людина буде завжди задоволена тим, що має, а її серце буде сповнене радістю. Вдячність Богу має проявлятися і в наших ділах, а це – виконання Його Слова, коли ми маємо любов до наших ближніх та турбуємося про них так, як Бог турбується про нас.

Павліна Снівак

Існують певні характеристики людської поведінки, які обов'язково повинні простежуватися кризь усе наше життя.

Однією з ключових характеристик згідно Біблії являється вдячність.

Вдячність – це почуття визнання отриманого нами добра, наприклад, уваги, добродійства або послуги, а також різні способи виявлення цього почуття на ділі.

Навіть світській людині добре знайоме це поняття, закладене самим Богом.

Ми легко можемо визначити, яка людина є вдячною, а яка ні шляхом короткого аналізу поведінки. Проте чи настільки ж ми уважні до себе?

Фундаментально важливим для життя християнина є глибоке усвідомлення сутності та значення речей, з чого випливатиме поведінка, яка прославлятиме Бога.

Кризь сторінки Біблії чітко простежується тема вдячності, а її значення важко переоцінити.

У 1-му Солунянам 5:16–18 сказано: *«Завжди радійте, невинно моліться, за все дякуйте, бо це Божья воля в Ісусі Христі щодо вас»*. Помітили? Дякуйте за все. Подяка має бути для нас спосо-

бом життя, у природний спосіб виливаючись із наших сердець і вуст. *(Луки 6:45 «Бо чим переповнене серце, те промовляють уста!»)*

Це не просто слова, сказані з звичливості, не лише хороша манера, а саме стан серця.

Псалом 136:1–2 каже: *«Прославляйте Господа, бо Він добрий, і милосердя Його вічне! Дякуйте Богові над богами, бо милосердя Його вічне!»*.

Тут вказані дві причини для вдячності: постійна доброта Бога та Його непохитна любов. Коли ми усвідомлюємо природу своєї порочності й розуміємо, що без Нього існує лише смерть (Івана 10:10; Римлянам 7:5), наша природна реакція – бути вдячними за життя, яке Він дарує, за спасіння, справжню радість та надію.

Псалом 30 прославляє Бога за спасіння. Давид пише: *«Господи, звеличую Тебе, тому що Ти мене визволив і не дав моїм ворогам зловтішатися наді мною. Господи, Боже мій, я волав до Тебе, і Ти зцілив мене. Господи, Ти вивів мою душу з шеолу, – Ти врятував мене з-поміж тих, що сходять у могилу ... І Ти обернув мій плач на радість, Ти зняв з мене веретище, і підперезав мене радістю, щоб я славив Тебе й не замовкав. Господи, Боже мій, я прославлятиму Тебе повіки!»* (Псалом 30:2–13). Псалмспівець дякує Богові після того, як зіткнувся зі складними обставинами. Цей псалом подяки не лише звеличує Бога у даний час, а й нагадує про Його вірність у минулому. Це – заява про характер Господа, Який настільки чудовий, що хвала є єдиною доречною реакцією.

Часом я подумки повертаюся до цитати одного брата, який казав: «Якби ми хоча б на секунду могли досягнути

всю глибину Божої любові та піклування про нас, у наших молитвах було би набагато більше місця для подяки.»

У нас також є приклади вдячності під час важких обставин. Псалом 28 зображує страждання Давида. Це заклик до Бога про милосердя, захист і справедливість. Після свого моління він пише: *«Благословенний Господь, тому що Він почув голос мого благання. Господь – моя Сила і мій Щит. На Нього поклатось моє серце, і Він мені допоміг. Моє серце радіє, тому прославлятиму Його своєю піснею»* (Псалом 28:6–7). Серед знегод Давид згадує, яким є Бог, і, знаючи й довіряючи Йому, дякує.

Надзвичайно разучим та сильним є приклад Йова, який прославляв Бога навіть у вкрай скрутних обставинах: *«Господь дав, Господь і забрав, – нехай Господне Ім'я буде благословенним!»* (Йова 1:21).

Ми знаходимо приклади вдячності віруючих і в Новому Заповіті. Зазнаючи жорстоких переслідувань, Павло писав: *«Подяка Богові, Який завжди робить нас переможцями в Христі й на кожному місці виявляє через нас любові пахощі Свого знання»* (2 Кор.: 2:14).

Автор послання до Євреїв каже: *«Тому, одержуючи непохитне Царство, маємо благодать, якою служимо до впадоби Богові з побожністю і страхом»* (Євр.: 12:28). Петро згадує про причини бути вдячними за будь-які випробування й страждання, кажучи, що через знегоди наша віра виявиться *«...для похвали, слави і честі при з'явленні Ісуса Христа»* (1 Петра 1:6–7).

Народ Божий – це люди, сповнені вдячності, бо вони розуміють, наскільки багато отримали. Згідно з текстом у 2 Тимофію 3:2, однією з особливостей останніх днів буде відсутність

вдячності. Безбожні люди будуть «невдячними».

Нам слід бути вдячними, бо Бог достойний цього. Нам слід віддавати Йому належне за *«все добре, що нам дане, і кожний досконалий дар»* (Якова 1:17). Коли ми вдячні, наш фокус зміщується від егоїстичних бажань і болю поточних обставин. Виявлення вдячності допомагає нам пам'ятати, що Господь усе контролює. Отже, вдячність є не лише доречною, вона справді корисна для нас. Це нагадує нам про ширшу панораму – що ми належимо Йому та були благословенні всіма духовними благословеннями (Ефесянам 1:3). Воістину, ми маємо життя над міру (Івана 10:10).

Навіть проходячи нелегкі обставини, пам'ятаймо, що Бог не покинув нас!

Божья воля: добре, приємне і досконале. (Римл 12:2). У Бога все під контролем.

Часом нам потрібно пройти горнило очищення, пустелю або ж долину темряви. І Бог ніколи не стверджував, що Він позбавить нас від усього подібного. Ні, але Він буде з нами. В кожній ситуації. В кожную мить.

Одного разу я був неймовірно виснажений та розбитий. І я не знаходив причин для вдячності. Але, поміркувавши певний час, я зрозумів, що Бог заслуговує на вічну хвалу та подяку за все те, що Він вже зробив для мене і, вочевидь, зробить ще...

Бажаю аби ваші серця були завжди сповнені вдячності, а з вуст линула хвала вічному Богу. Він на неї заслуговує.

Благословінь, друзі!
Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

ЖИВА ВІРА

Віра є невід'ємною частиною нашого життя. Кожна жива душа в щось вірить, на щось сподівається, чомусь радіє. Душа не може без віри, вона прагне вірити. Якщо для тіла нашого достатньо лише матеріальних благ, то для душі цього замало і вона завжди шукає чогось більшого. Кожен з нас не раз відчував радість та приємність від надбання матеріальних благ, але вона дуже швидко минає, наче її і не було. А згодом нас поглинає безрадісна пустота сірих буднів. Ми ніколи не будемо вдосталь щасливі, якщо не задовольнятимемо наші духовні потреби справжньою живою вірою. Віра буває різна, але Божья віра – вона одна, так як і Бог один. Тут важливо розібратися в собі самому: чи моя віра походить від Бога – чи від людей та лукавого. На жаль, ворог душ людських насіяв багато хибного, так що звичайній людині без розуміння Божого Слова важко розрізнити брехню від правди. Ісус Христос закликав своїх учнів мати віру Божу, це написано в Євангелії від Марка: *«Ісус відповів на те: «Майте віру в Бога. Істинно кажу вам: якщо скажете цій горі: «Зруй з місця і впади в море!» І якщо матимете ви віру і не сумніватиметесь, то воно неодмінно збудеться. Ось чому Я й кажу вам: чого б не просили ви у молитві, вірте, що ви все це вже одержали, й тоді усе це стане вашим»* (Мар.11:22–24). В нас сьо-

годні немає потреби гори пересувати, але є у нас власні гори різних проблем у житті, які потрібно якось вирішувати, щоб далі рухатися вперед. Тут нам на допомогу приходить Божья віра, яка здатна неможливе зробити можливим і неіснуюче – існуючим.

Як відрізнити віру Божу від людської? Кожного разу, коли Біблія згадує слово «віра», то має на увазі одну справжню віру в Бога, а всі інші – то є мертві або чаклунські, від диявола. Божья віра є живою та дієвою на добро, вона приводить нас в духовний вічний та невидимий для очей світ. Справжня віра завжди відображає волю Господню, яку ми знаходимо на сторінках Святого Письма. Вся Біблія буквально пронизана вірою людей Божих, які описують волю та характер Божий для кращого сприйняття Його всіма майбутніми поколіннями. Віра – це відповідь на Христову благодать для нас, це відкриті двері в безмірну Божу скарбницю та доступ до Його неймовірної сили. Тут важливо не переплутати віру з власними забаганками. Нам хочеться мати свого власного «джина», який виконуватиме наші заповітні бажання, але великий Бог так не працює. Він пропонує нам Свою волю та Свої бажання, і хто їх виконуватиме – буде жити вічно і знайде собі щастя. Віра цілком залежить від Бога, тож якщо з нашою вірою не стоїть Бог, то гріш йі ціна, вона буде мертвою та недієвою. Слово Боже неодноразово нагадує нам, що *«якщо Бог з нами, то хто проти нас?»*, а також, що *«Той, Хто в нас сильніший того, хто в світі»*. Немає сили в цьому світі, яка могла б протистояти Богові. Прийде час, коли сам сатана буде зв'язаний Ангелами Божими та посаджений до в'язниці. Всі ми є беззахисними перед духовним, невидимим світом демонів, але якщо на нашій стороні є Бог, то нам немає чого боятися. Тож для того, щоб бути у вірі Божій, ми перш за все маємо бути з Богом або жити для Бога.

Апостол Павло в посланні до Євреїв пише такі слова: *«А без віри стати ми-*

лим Всевишньому неможливо. Бо той, хто йде до Бога, мусить вірити в Його існування, а також у те, що Він нагородить тих, хто шукає Його» (Євр.11:6). Цей вірш говорить про те, що кожен, хто йде до Бога, мусить по-перше вірити або довіряти Богові, а по-друге постійно шукати Його. Що означає шукати? Шукати Бога розумом в думці своїй та перед кожною справою запитати себе: чи до впадоби це Господу та чи зробив би так Ісус. Чомусь багато людей вважають, що достатньо лише першого пункту, тобто вірити на словах – і все, а далі жити, як хочеться самому. Але це хибний шлях та просторий, яким досить зручно та комфортно мільйони людей прямують до пекла. Та лише одиниці шукають Бога, моляться до Нього та вивчають Слово Боже, щоб краще зрозуміти Його та ближче наблизитися до Нього. А Він обов'язково нагородить нас за наші пошуки, старання і непохитну віру в Нього.

На превеликий жаль, багато людей не хочуть нічого змінювати на краще у житті, їх влаштовує те, що вони мають. Вони вважають за краще вірити так, як вірили їх батьки та робити так, як робили їх батьки. Такі люди забувають, що якщо їхні батьки через свої вчинки попрямували до пекла, то їх теж неодмінно чекає та сама участь. Біблія нагадує нам, що кожен має спасати свою душу і кожен має свою голову на плечах, щоб не повторювати помилки інших. Якщо і була справжня жива віра у батьків, то вони відповідатимуть перед Богом лише за себе і їхня віра може спасти тільки їх. Можливо, хтось вважає, що можна народитися у вірі та Біблія заперечує таку думку тим, що кожен народжується у гріхах, а повірити людина здатна лише згодом, коли навчиться відрізняти зло і добро. Саме тому Слово Боже вказує нам на покаяння як на перший крок для зростання у вірі і слідуванні за Христом. Кожна людина має спочатку покаятися і повірити в живого Бога, щоб навчитися творити добрі справи. Не буває віри без добрих справ, як і добрі справи майже не-

можливо робити без віри.

Апостол і брат Ісуса Христа пише в своєму посланні: *«Брати і сестри мої, яка з того користь, коли людина стверджує, що має віру, але нічого не робить на підтвердження тієї віри? Хіба може така віра спасти? Скажімо, брат або сестра мають потребу в одязі або їжі повсякденній, а хтось із вас їм каже: «Я сподіваюсь, що ти в теплі і маєш, що їсти. Іди собі з миром!» – але не дасть необхідного. Чи буде з цього користь? Так само й віра: якщо вона не супроводжується вчинками, то сама по собі вона мертва. Хтось може сказати: «У тебе віра, а в мене вчинки. Але кажу вам: без справ неможна довести, що ви маєте віру, а я виявляю свою віру у добрих вчинках своїх. Ти віриш, що Бог єдиний? Добре! Але навіть демони вірять у це і тремтять від страху». Нерозумний! Ти хочеш доказів того, що віра без діл мертва? Хіба предок наш Авраам не був виправданий Богом за вчинки свої, коли поклав був на жертівника свого сина Ісаака? Як бачите, віра сприяла вчинкам його і ставала довершеною завдяки ділам. Отак здійснилося сказане у Святому Писанні: «Авраам вірує у Бога, й ця віра була зарекована йому у праведність», і тому Авраам був названий другом Бога. Отож ви бачите, що людину перед Богом виправдовують її вчинки, а не сама лише віра. І так само хіба не була розпущена Рааб виправдана перед Богом за свої вчинки, коли надала притулок посланцям і іншою дорогою випустила? Ось чому, як тіло мертве без духу, так і віра мертва без діла!»* (Як.2:14–26).

Яків дає нам чітко зрозуміти, що віра це не лише слова, щоб запевнити інших, це щось набагато більше. Це наше мислення та образ життя, якому ми вірні та якого ревно дотримуюмося повсякчас. Людина віруюча є особлива та відрізняється від оточення своєю поведінкою та наявністю добрих справ замість лихих. Живу віру неможливо приховати ні від людей, ані від Бога

Скобелев Костянтин

ВДЯЧНЕ СЕРЦЕ ВІДКРИВАЄ НЕБЕСА

Подяка має величезну силу у цьому світі. Адже вдячне серце отримує зцілення, відкриває раніше зачинені двері, отримує прощення, просування вперед та відкриває величезний потенціал у нашому житті. Коли ми дякуємо Богові за все, що відбувається в нашому житті, ми рятуємо душу свою від скорботи і наше життя оновлюється, тому що вдячне серце дає життя, оскільки саме серце є джерелом нашого життя. І що дуже важливо, вдячне серце здатне розтопити лід у серці іншої людини, а це дорогого коштує, адже серце, що зцілюється, змінюється на краще і набуває нового сенсу у своєму житті...

Нам треба навчитися щодня дякувати Богові за все, що в нас є, і тоді наша вдячність відчинить нам двері успіху, наповнить нас Божою присутністю, зміцнить нашу віру і зробить нас позитивними людьми.

Маючи вдячне серце, ми зможемо навчитися бути щасливими у цьому земному житті.

Одна маленька подія, що сталася зі мною перед Новим Роком, дуже порадувала мене і змусила трохи більше поміркувати про подяку. Коли ти щиро робиш людям добро, допомагаєш їм чим тільки можеш, вкладаючи в них своє серце і свою душу, ти ніколи не думаєш щось отримати від них натомість; зробила добре діло, помолилася, подякувала, прославляла за все Бога і забула. Цього я й навчаю своїх підопічних та їхніх батьків. Якщо у когось є бажання в серці сказати мені “дякую” або привітати мене хоча б один раз на рік листівкою на день народження або Різдво, це стане дуже приємним для мене сюрпризом і я буду їм дуже вдячна!

Я ніколи ні від кого нічого не чекаю і звикла більше віддавати, ніж брати, це я завжди роблю всім свята і дарую подарунки, тому, отримавши несподіваний сюрприз, у мене знову прокинулося приємне почуття радості, яке давно зачаїлося далеко в глибині моєї душі і просто заснуло, після відходу моєї дівчинки. Як довго воно спало, це почуття!? Дякую Богові за Вікторію, яка розбудила в мені це чудове почуття радості та польоту, Вікторію, яка вклала в цей подарунок свою щирі подяку, яка виходила з її серця, розтопила кригу і доставляла до мого серця. Це дуже приємне почуття задоволення – коли ти розумієш, що це один день прожитий тобою не дарма!

Так от, перед Новим Роком, я, як завжди, допомогла ще одній родині з Харкова, зробила добру справу, помолилася, щоб Господь благословив, допоміг і обернув ситуацію тільки на благо, і повернулася до своїх повсякденних справ. Десять за два тижні мені приходить смс-повідомлення з “Нової Пошти” отримати посилку, без оплати. Я, звичайно, здивувалася, оскільки нічого не замовляла, ще й без оплати, але на пошту все ж таки сходила. Вирішила відкрити посилку і там вирішити, що з нею робити. Відкривши ящик, я побачила гарну коробку цукерок (до речі, дуже смачні), подарунковий набір зеленого чаю з букетів троянд, заварник до цього чаю та листівку, в якій мені дякують за добрі справи. Прочитавши листівку, мені стало дуже – дуже приємно, прям до метеликів усередины! Але від кого посилка - я так ще й не знала, думки були - “може, волонтери привітали”...

Дорогою додому я йшла радісною і, як часто я це роблю, розмовляла з Го-

сподом: “Господи, дякую Тобі за все, я не знаю від кого ця посилка, але мені дуже-дуже приємно, дякую, що Ти через якусь добру людину зробив мені приємний новорічний сюрприз, благослови його і нагороди за такий мені подарунок...” Прийшовши додому, я похвалилася чоловікові, синові, показала їм листівку. “Зайвий раз гордість бере за нашу маму”, – сказав мій коханий синові, прочитавши листівку.

Вдома вже я взяла свої окуляри і вирішила подивитися зворотню адресу на скриньці, де побачила, що посилка прийшла з Харкова, але не те відділення та не ті ініціали, на які я раніше відправляла. Подумала: “а може діти...” Набралася сміливості і зателефонувала за номером, який там був вказаний.

“Здрастуйте, це Ніна Москальова, я отримала Вашу посилку, дякую Вам величезно! Я не знаю, від кого вона, можу зараз лише припускати, але мені було дуже приємно!” І так, посилка була від дочки жінки, якій я допомогла! Ми поговорили з нею по телефону, а потім ще довго переписувалися Вайбером.

Такий ось у мене був новорічний приємний сюрприз від чужих мені людей, яких я зовсім не знала, а познайомившись трохи ближче, знайшла ще одну споріднену душу! У такі ось життєві моменти і розумієш, як мало потрібно людини для щастя! Таке ось вдячне серце є у людей, шкода тільки, що воно таке не у всіх!

А моя подяка за кілька днів обернулася для мене новим несподіваним сюрпризом привітання, вже від наших вдячних мам, яких я дуже люблю!

Останнім часом я спостерігаю, що люди сприймають допомогу для них як належне від волонтерів, забуваючи про те, скільки сил, здоров'я та часу вони на них витрачають. Вони забувають тих, хто перебував поруч із ними у найважчі хвилини їхнього життя, тримав їх за руку, знаходив їм слова віри, втіхи та підтримки, разом із ними молився, плакав та сміявся! Дуже шкода, що вони забувають! Я теж була на місці мами, яка потребувала допомоги на лікування своїй дитині, але я з ніжним трепетом і величезною подякою ставилася до всіх, хто нам допомагав, мені тоді хотілося віддати все, аби тільки моя дитина одужала, і я віддавала... Я ділилася грошима і чим тільки могла з матусями інших діток, які не мали зовсім нічого, ні грошей, ні допомоги і ніякої підтримки. Так, були й такі у нашому дитячому відділенні, і сироти та дуже бідні сім'ї. Ніколи не забуду наші перші кроки на шляху до нашого лікування, де доля познайомила мене з дуже гарною матір'ю, хоч син був їй і не рідний. Вже тоді я почала сіяти добре насіння і піклуватися про інших діток.

Дізнавшись про страшний діагноз у нашої Надюшки, у розбитому стані та в повному невіданні, ми й надалі проходили обстеження в інституті раку, щоб отримати повну картину проблеми та розпочати лікування у Київському онкологічному центрі. Тоді ми і припустити ще не могли що чекало нас попереду. Волонтерство тоді тільки-но почало розвиватися, тому всі витрати на обстеження та лікування лягали на плечі нашої родини та моїх рідних, далі вже отримували допомогу і від інших людей, яким я донині вдячна за їхню пряму участь у житті та лікуванні нашої дитини.

На початку нашого шляху, в один із днів обстежень, Надюші робили пункцію кісткового мозку. Ми не знали тоді, що це і як воно відбувається. Від страху та хвилювання я нічого не розуміла і нікого не бачила крім дочки, але намагалася її налаштувати на те, що все пройде легко та безболісно. Коли її забрали на цю операцію, я могла тільки повторювати: “Господи, допоможи, Ісусе Христе, сину Божий, не

залиши нас, допоможи нам...” Потім була кімната, де наша дівчинка відходила від наркозу. Поки вона прокидалася від наркозу, я сиділа поруч, цілувала її бліді ручки і заспокоювала її, коли вона марила: “Мама не залишай мене, мама мені боляче, мама, я що, померла???”. “Ні, донечко, я поряд з тобою, ти жива, ти не померла, ти жива, радість моя, ти не помереш, ти житимеш ще довго-довго...”

Сльози струмком лилися з моїх очей, а серце тремтіло так, що сховилини могло вирватися з грудей... Відразу за Надею занесли ще одного хлопчика, і ми були вже не одні. Удвох з іншою мамою було вже легше. Ми обидві сиділи біля своїх дітей і мовчки ловили кожен їхній вдих і видих. Коли діти стали потроху приходити до тями, нам стало вже легше, і ми почали з нею знайомитися. Жінка розповіла мені, що самі вони з села, що син захворів і вони приїхали на дообстеження, що чоловік працює, а вона займається зараз дитиною, на час обстеження вони зняли в Києві квартиру, поряд з Інститутом раку, живуть вони бідно, але дружно, що це син її чоловіка, що він сирота, оскільки мати його померла, що після смерті матері хлопчика вона тривалий час опікувалася, допомагала і стежила за ним, і зараз вони живуть разом. З величезним смутком розповіла про хворобу дитини, що попереду дороге лікування, все як і у нас.

Коли діти прийшли до тями, ми всі разом пораділи і познайомилися, я з величезною радістю спостерігала, як вона з ніжністю та любов'ю ставилася до свого сина, а він, дуже мило обіймаючи її, цілував і називав її: “мамочка моя кохана...” Поки наші діти спілкувалися, я поклікала її до вікна, дістала з гаманця половину грошей, що я мала, і простягла їй:

- Візьміть будь ласка, це вам із сином, це, звичайно, не вирішить вашу проблему, але хоч трохи допоможе.

- Що Ви, я не можу взяти, ще й так багато, адже вам самим потрібно, дякую, не треба...

- Беріть, я даю Вам щиро, від щирого серця, тому що дуже хочеться Вам допомогти, і нехай наші діти будуть здорові, – сказала я і поклала гроші їй у кишеню. - Не переживайте за нас, Бог все побачить!

Зі сльозами на очах, дуже соромлячись, жінка подякувала мені, а потім простягла до мене свої руки і запитала: “Можна я обійму Вас?”

Ми обійнялися з нею, потім повернулися до наших дітей, і я радісно всім сказала: “Ну що, голодні? Час після наркозу вже минув, тепер усім їсти, я приготую!” Мати хлопчика знову збентежилася, але я не дала їй можливості чинити опір і відчувати себе ніяково, я взяла її під руку, Надюша взяла хлопчика за руку і ми спустилися в кафе-їдальню, яка знаходилася в підвалі інституту раку. Я замовила всім обід, хто що хотів, і ми сіли обідати. Сиділи ми по двоє людей, за двома столиками поряд. Я сиділа навпроти хлопчика і бачила як його очі горіли від радості, емоції його переповнювали, він їв і говорив своїй мамі: “Мамо, Боженька нас любить, бачиш, Він послав нам цю тітку і ми сьогодні не будемо голодними, вона нас нагодувала ще й денюшки дала, це гарна тітка...”

Я дивилася на нього і думала: “Як би я хотіла зробити для тебе набагато більше, синочку, щоб твої очі завжди так радісно світилися від щастя, якби я тільки могла, ти головне одужуй і живи...”

Потім ми попрощалися і попрямували до виходу; йдучи, я купила ще солодощів, дала Надюші і попросила її віднести хлопчику. “Мамочко, дякуєш, те, що я хотів, ура, у нас сьогодні дуже щасливий день!” – на таких радісних нотах дитини ми і розійшлися, мені було приємно, що я змогла подарувати їм такі приємні хвилини, а їм - від того, що вони зустріли нас.

Більше я їх ніколи не бачила, нам більше не доводилося зустрічатися. Можливо, вони лікувалися в Інституті

ДО СВЯТА ЖНИВ

*Плоди, плоди... Дарунки милі!
Ми вам радіємо завжди.
Дозріли на осінній ниві
В благословення нам плоди.*

*Схилив овес туге колосся,
Пшениця в золоті стоїть.
Тамує пам'ять відголосся
Прожитих предками століть.*

*Чужа орда не топче поле,
І під блакиттю вишини
Здається: не було ніколи
Ні голоду, ані війни.*

*Розносить осінь подарунки
Так щедро по усій землі —
Краси нежданой лапшунки
У кожнім витворі її:*

*І винограду стиглі грона,
І яблук зорі в холодку,
Калина хилиться червона
Над чорнобривцями в садку.*

*А журавлі вгорі летіли,
Прощальне кинули: «Кур-ли...»
І, як легкі тумани білі,
Світанки теплі відпливли.*

*Дерева скинуть пишні шати.
Вітри навіть довгі сні.
І буде між снігів дрімати
Озима аж до весни.*

*Творець придумав пори року
І труд землі, і плінний час,
Щоб край невинного потоку
Ростити і навчати нас.*

*Щоб не заснули сном байдужим
В безпеці, ситості й теплі,
Бо дано нам не вічно бути
Ні цій завітчаній землі.*

*«Цінують час, бо дні лукаві»,
Життя — немов коротка мить,
А там, на вічній переправі,
Суддя невидимий стоїть.*

*Які плоди я до Престолу
Тобі, мій Господи, складу,
Коли, земну скінчивши долю,
В зелені трави упаду?*

*Дай, Боже, так життя прожити,
Щоб за метілями років
Не розгубить, не розтрусити
Усе, що Ти нам заповів.*

*Плодом життя хай буде святість,
А в пам'яті — Голгофи кров,
Щоб увійти в Господню радість,
Де вічне світло і любов.*

*Дозріла вже Господня нива,
Виходять Ангели-жениці.
О Господи, Ти збережи нас
Від влади зла в своїй руці!*

О Фабін.

раку як іногородні, а ми – у Київському міському онкоцентрі. Вже там, перебуваючи у дитячому відділенні онкології зі своєю донечкою у 2006 році, я брала шефство над тими, хто потребував допомоги та намагалася всіляко їм допомагати. Так, потихеньку, перебуваючи ще на лікуванні зі своєю дівчинкою, прийшла до волонтерства. Як допомагала, допомагаю так і допомагатиму іншим, ні про що не шкодуючи, незважаючи ні на що! Просто сьогодні все якось не так! Чи тоді ми були інші, чи час такий, але зараз усе стало зовсім інакше!

Тому я дуже хочу, щоб ми завжди мали вдячні серця, дякували Богові за все і дякували тим добрим людям, яких Він нам посилав і посилає! Не забувайте людей, які у найважчі хвилини у вашому житті опинилися поряд з вами і всіляко допомагали та підтримували вас! Говоріть їм хоч іноді “дякую», або надішліть їм таку ось листівку подяки, яка торкнулася мого серця і спонукала мене написати цю статтю. Завжди робіть добро, і воно до вас обов'язково повернеться!

Нехай ваша дороговказа завжди висвітлює ваш шлях і приведе вас до великих висот, на яких ви зможете подякувати і прославити за все Бога!

Здоров'я всім нам, миру та єдності Духа!

*З повагою, Ніна Москальова,
директор та волонтер
БФ “МОЯ НАДІЯ”*

12.01.2022

(по матеріалах сайту благодійного фонду «МОЯ НАДІЯ»)

СТІЙКІСТЬ ДУХУ В ЕПОХУ ВИПРОБУВАНЬ

В останні часи людство стикається з безліччю випробувань і спокус. Важливо розуміти, що ці часи вимагають від нас особливої стійкості та міцності духу. У цій статті ми розглянемо, як зберегти свою віру і стійкість в умовах, коли світ навколо нас змінюється і стає все більш складним.

Небезпеки останніх часів.
Апостол Павло у своєму посланні до Тимофія попереджає про те, що в останні часи настануть важкі часи. Люди будуть самолюбними, гордими і аморальними. Цей список характеристик стосується не тільки невірних, а й віруючих людей. Це підкреслює, наскільки важливо зберігати свою віру і стійкість у такі непрості часи.
** Самолюбство і гордість серед людей.*
** Непокірність і невдячність.*
** Нечестива поведінка і наклеп.*
** Неможливість примиритися і відсутність любові до ближнього.*

Кожен із нас може зіткнутися з цими характеристиками у своєму житті та в суспільстві, тому важливо бути уважним і не піддаватися на спокуси.

Лжепророки і спокуси.
Сьогодні ми спостерігаємо, як багато віруючих відвертаються від істинного вчення. Замість цього вони обирають вчителів, які догоджають їхнім бажанням і слуху. Це відбувається через брак глибоких знань і розуміння Слова Божого. Тому дуже важливо заглиблюватися в Біблію і шукати істинну мудрість, а не слідувати за спокусами.
Ісус попереджає про те, що в останні часи з'являться лжепророки, які вводитимуть людей в оману. Ми повинні бути пильними і не піддаватися на їхні хитрощі. Подібно до того, як Петро ходив по воді, ми повинні зосередити свій погляд на Христі, а не на бурях і хвилюваннях навколо нас.
Сила думки і духовна пильність.
Одним із ключових аспектів, що

сприяють нашій стійкості, є те, про що ми думаємо. Апостол Павло у своїх посланнях підкреслює важливість правильного зосередження наших думок. Ми повинні думати про те, що істинно, чесно і справедливо.
** Про що ми думаємо, те й наповнює наше життя.*
** Думки про земне можуть відвернути нас від вічного.*
** Зосередьтесь на Богові та Його Слові.*

Щодня ми стикаємося з різними спокусами, які можуть відволікати нас від нашої духовної мети. Тому важливо не тільки зберігати свої думки, а й активно шукати Господа.
Зберігайте Слово Боже у своєму серці!
Слово Боже – це наш щит і захист. Як юнакові утримувати в чистоті шлях свій? Зберіганням себе за Словом Божим. Коли Слово стає частиною нашого життя, воно захищає нас від падінь і спокус. Ми повинні не тільки знати Біблію, а й застосовувати її у своєму житті.

Псалом 118 нагадує нам, що блаженний той, хто роздумує про закон Господній день і ніч. Це постійне спілкування зі Словом Божим зміцнює нашу віру і допомагає залишатися стійкими у випробуваннях.
Не судіть, але міркуйте.
Важливим аспектом нашого духовного життя є ставлення до інших. Христос вчить нас не судити, але міркувати. Ми повинні розуміти, що всі ми перебуваємо в небезпеці падіння. Замість засудження ми повинні молитися за тих, хто потрапляє в спокуси.

** Зосередьтесь на своїх власних недоліках.*
** Не поспішайте засуджувати інших.*
** Моліться за тих, хто потребує допомоги.*
Це допоможе нам зберегти мир у своєму серці та уникнути конфліктів. Ми повинні бути підтримкою один для одного, а не причиною падіння.

1. Блаженні непорочні в дорозі, що ходять Законом Господнім!
2. Блаженні, хто держить свідоцтва Його, хто шукає Його всім серцем,
3. і хто кривди не робить, хто ходить путями Його!
4. Ти видав накази Свої, щоб виконувати пильно.
5. Коли б же дороги мої були певні, щоб держатись Твоїх постанов,
6. не буду тоді засоромлений я, як буду дивитись на всі Твої заповіді!
7. Щирим серцем я буду Тебе прославляти, як навчуся законів Твоїх справедливих.
8. Я буду держатись Твоїх постанов, не кидай же зовсім мене!
9. Чим додержити юнак у чистоті свою стежку? Як держатиметься Твоїх слів!
10. Цілим серцем своїм я шукаю Тебе, не дай же мені заблудитися від Твоїх заповідей!
11. Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе.
12. Благословен єси, Господи, навчи мене постанов Своїх!
13. Устами своїми я розповідаю про всі присуди уст Твоїх.
14. З дороги свідоцтв Твоїх радію я, як маєтком великим.
15. Про накази Твої розмовлятиму я, і на стежки Твої буду дивитись.
16. Я буду радіти Твоїми постановами, слова Твого не забуду!
17. Своєму рабові пощастить, щоб я жив, і я буду держатися слова Твого!

Наслідуйте Христа, а не світ!
Сьогодні багато віруючих прагнуть наслідувати світ, що призводить до духовної деградації. Апостол Павло застерігає нас не узгоджуватися з цим світом, але перетворюватися оновленням розуму. Це означає, що ми повинні шукати Божу волю і слідувати їй, а не піддаватися на модні віяння.

Духовне зростання вимагає зусиль і посвячення. Ми повинні прагнути того, щоб догодити Богові, а не людям. Це допоможе нам залишатися стійкими навіть у найважчі часи.
Пам'ятайте про духовну війну.
Ми повинні пам'ятати, що наша боротьба – не проти плоті й крові, а проти духовних сил зла. Вороги нашої душі прагнуть відвернути нас від Бога і збити зі шляху. Тому важливо бути пильними і готовими протистояти спокусам.
Апостол Павло закликає нас зодягнутися у всеозброєння Боже, щоб ми могли встояти проти підступів диавола. Це нелегке завдання, але воно необхідне для нашої духовної перемоги.
Молитва як основа стійкості.
Молитва – це наш жертovníк, який

зміцнює наш зв'язок із Богом. Ми повинні молитися як індивідуально, так і в громаді. Це допоможе нам залишатися на правильному шляху і не втратити зв'язок із нашим Спасителем.
** Створіть особистий молитовний жертovníк.*
** Беріть участь у молитвах громади.*
** Моліться за інших, щоб вони встали у вірі.*

Висновок.
В умовах сучасних випробувань важливо зберігати стійкість духу. Ми повинні пам'ятати, що наша надія і сила в Господі. Зосередившись на Ньому, ми зможемо подолати будь-які труднощі та залишатися вірними Йому до кінця.
Нехай кожен із нас буде уважним до своїх думок, слів і дій. Нехай наше життя буде відображенням Божої любові та істини, яка здатна долати будь-які спокуси. Пам'ятайте, що праведник може впасти, але він завжди встане. Будьте стійкими і йдіть за Христом у всі часи.

Карен Ісоян
Головний редактор газети
«Небесна Криниця»

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;
Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ ЩИРО ДЯКУЄ ЦЕРКВІ LOGOS, ВАРШАВА, ЗА НАДАННЯ КОШТІВ ДЛЯ ДРУКУ ГАЗЕТИ

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7451 4432 7118 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420709 Наклад: 1000 примірників.
---	--	--	---	---

